

A P R Ó K

Boldogság, öröm, pityergés

Sok, fáradt, mosolygós, kicsit szomorkás szemek, arcok fogadtak bennünket az Idősek Napközi Otthonában. Mindenki megilletődött colt, a gyerekek is, és a nagymamák, Nagypapák is. De szerencsére a versek, énekek, körjátékok oldották a hangulatot. A „művészet angyala” hamar beférközött a terembe és szétszórta a „boldogság porát”. A negyedik vers után már boldog gyermekarcok szavaltak, és nevető nénikék, bácsikák hallgatták.

Aztán a sok „boldogságpor” és a gyerekek hatására megint csak könnyek szöktek a Nagyikák szemébe. A meghatottság könnyei. Örömet, boldogságot, meghatottságot szereztünk Nekik, röpké fél órára.

Jó érzés volt megölelni, megpusztilni őket, és virágot, ajándékot adni Nekik

A nagypapák nagyot nevettek a papírból készült nyakkendőkön és boldogan fel is öltötték őket.

Persze bölcs nagyszülőnek nem lehet csak úgy adni, mert szívében benne van, hogy kapni jó, adni még jobb. Így ők is meglepték a gyerekeket egy csodálatos, felhúzható katicával, amit a gyerekek nagy kacajok közepette vettek birtokba.

És most jött csak az igazi öröm! Kisgyerekek, „Nagygyerekek” boldogan, kacagva, tapsikolva játszottak, Anyák napja alkalmából

Köszönjük, hogy ott lehettünk!

*Teca óvó néni
(Katica csoport)*

Apák napja az óvodában

(erősen szubjektív megközelítésben)

Óvoda. Gyerkcöt reggel bevinni aztán délben-délután elhozni. Meghallgatni a gyermek óvodai élményeit, rácsodálkozni, hogy hogyan fejlődik, milyen szépen bővül a szókincse. Megnézni a korukhoz illő általuk készített „képzőművészeti alkotásokat”, gyönyörködni a rajzolt, ragasztott remekművekben. Jeles alkalmakkor meghallgatni verselő előadásukat, zengő hangú énekeiket, megcsodálni mozgáskultúrájukat, versenyszellemüket. Fejet hajtani az óvónők és dadusok lelkes csapatának a kifáradhatatlan türelmükért és szakértelmükért.

Tömondatokban eddig nagyjából ennyit jelentett nekem, egy átlagos apukának az óvoda.

Egy szokványos hétköznapi reggelén a csoportszoba bejáratánál a kislányom mellett guggolva felénk magasodott Kinga Óvónéni és leszólt hozzánk: Kedves apuka, ne felejtse el, hogy április 29-én várjuk szeretettel az apák napjára! Rendben, makogtam és cikázni kezdtek a fejemben a gondolatok: Apák napja! Egy újabb örület! Vehetek ki megint szabadságot és biztos, hogy nem egy legénybúcsúra emlékeztető programok várnak majd! Teltek-múltak a napok, közben nagyjából körvonalazódott a program is: Reggel 9-re kell érkezni az Óvodába majd egy kis „csoportszobázás” után megyünk a Szentendrei Közlekedési Múzeumba. Remek. Biztosan jó lesz. Kíváncsi vagyok, mennyi apuka jön el. Szerintem rajtam kívül lesz még 1-2 lelki-

ismeretes apuka 'oszt jó napot.

Eljött hát a várva-várt nagy nap! Kislányom leplezetlen izgalmal készül a kirándulásra: Megpakolja hátizsákját minden földi jóval, csinos praktikus frizurát csináltat magának az édesanyjával és minden kelléket felhasznál a gyermeknap-szemüvegtől a karimás kalapon keresztül a karkötőig, hogy elkápráztasson engem (legalábbis szeretném ezt gondolni). Sürget is rendesen, hogy menjünk már, el fogunk késni. Természetesen időben odaérünk és – „na mit mondtam?”- teljesen üres az öltöző, nyoma sincs apukák hadának. Ekkor megjelenik Kinga néni, üdvözlöl és közli velem, hogy siessünk, mert már mindenki odabent van a csoportszobában és csak két apuka nem tudott eljönni! Hoppá! Ez aztán a szervezési siker! Ahogy bemegyünk a terembe meglepő és szívet melengető látvány fogad minket: Büszke apukák ülnek, állnak, fekszenek és próbálnak a kicsit szokatlan helyzethez alkalmazkodva beilleszkedni gyermekeik játékvilágának fantáziadús rejtelseibe. Vannak köztük akik „összejárós” barátként már jól ismerik egymást, vannak akik szokványos ismerkedési kérdésekkel próbálnak más apukákkal ismerkedni és vannak olyanok is akiket teljesen leköti a gyermekükkel való foglalkozás.

Kinga néni a szőnyegre tereli a gyermekeket és szokásos „szelíd hadvezér” stílusában elmondja a programot. Utána a gyermekek WC-zése következik, amit Jutka óvó néni és Zsuzsi dadus felügyel. Közben Kinga az apukáknak tart eligazítást: Figyeljük meg, milyen ügyesen öltözködnek már segítség nélkül a lurkók, a HÉV állomásig ki kinek a kezét fogja (merthogy Hév-vel megyünk Szentendrére), kinek mit kell csinálni majd a felszállás, utazás, leszállás közben. Elindulunk hát szépen rendben, szikrázó napsütésben, kéz a kézben a gyerekekkel és az állomásra kiérve azonnal jön a HÉV (már megint micsoda szervezés!). Mindenki teszi a dolgát (lám-lám, a pontos eligazítás!), hipp-hopp, már utazunk is. Mindenki jókedvű, beszélgetünk, viccelgetünk aztán már meg is érkezünk. Van még egy kis idő a múzeum megnyitásáig, így ezt ki is használjuk a tízórai elfogyasztására. A múzeum kerítésének betonperemén ülnek a gyerekek, mint a verebek. Az apukák a gyerekekkel szemben guggolnak, segítenek kicsomagolni a kis hátizsákokból a tízórait. Ez a látvány megfizethetetlen! Nekem már ezért megérte eljönni! Egy járókelő néni megkérdezi tőlem, hogy mi ez a sok apuka, mire én büszkén mondom (micsoda változáson mentem keresztül reggel óta!), hogy a mi óvodánkban ma apák napja van! Bemegyünk a múzeumba, és a gyerekek azonnal birtokba veszik az egész területet: Van aki villamost vezet, van aki buszt és van aki csak egyszerűen utas valamelyik járművön. Fantasztikus a jókedv és a hangulat! Vannak apukák akik a járművek működését magyarázzák a gyermekeiknek és vannak akik motorhangokat próbálnak kicsiholni a torkukon, hogy meglegyen a játékhoz az igazi „feeling”. Mire körbe érünk a zárt és a nyitott területeken a kicsik el is fáradnak. „Nemsokára indulunk vissza és bent az oviban már vár bennünket a finom ebéd” kiáltja Jutka néni, hogy erőt adjon a gyerekeknek a sorakozóhoz. Zsuzsi dadus szorgalmasan alakítgatja a „kettessort” majd elindulunk visszafelé. Érezhető, hogy az apukák is jobban ismerik már

V I L Á G A

egymást mint két órával ezelőtt, megy a poénkodás, eszmecsere, a gyerekek pedig jóleső kimerültséggel ülnek a HéV ülésin. Visszaérünk az Óvodába, kezdődnek az ebéd előkészületei. A programnak vége, a legtöbb apuka hazaindul. Jó volt ez nap. Apák napja. Rendszeresítjük.

Utóirat

Margit Óvodavezető érkezik meg ebéd közben a kiscsoportba és kérdezi a gyerekektől: Na milyen volt a kirándulás? Jó volt! Felelik kórusban a gyerekek. Kivel voltatok? Az Óvónénikkel! És kik voltak még ott? Senki más! Felelik csoportban a gyerekek mintha összebeszéltek volna.

Szóval hajrá apukák! Jövőre szerintem már minket is észrevesznek! :)

*Egy apuka a sok közül.
(Dovala László Nyuszi csoport)*

Mezei futóverseny közvetítése....

Mackó bácsi szomorúan sétált az erdőben. Katica arra repült, rászállt a vállára és megkérdezte:

-Mi a baj, Mackó bácsi? Miért vagy olyan szomorú?

- Hagyd el, Katica, ma van a kalászi ovisoknak a mezei futóversenye és elromlott a tévém, nem tudom nézni.

- Gyere át hozzám, az erdei tisztáson már ott izgulnak a Cicák, a Méhecskék, a Nyuszik, a Sünik, az erdei Manók és a Zsiráfok is!

- Jaj, Katica siessünk, nem akarok lemaradni!

Éppen időben értek oda, a Tölgyfa nagy kivetítőjén éppen bemelegítettek az ovisok. Mackó bácsi és Katica egymást túlkiabálva ordítottak:

- Hajrá Katicák!

Hajrá Mackók!

Mikor elindult a futás, előbb a fiúk, aztán a lányok, a Méhecskék az orgona bokor tetejéről zümmögtek:

- Hajrá gyerekek, hajrá gyerekek!

A dobogó tetején Mackók álltak, de mind a kétszer egy-egy Katica is odafért a dobogóra. Senki nem szomorkodott, mert a szurkolás izgalmában összeölelkezve, ugrálva új barátságok születtek, mindenki jót sportolt, és az erdei állatok is elhatározták, hogy ezentúl nemcsak szurkolnak, hanem, ők is versenyt rendeznek. Jövőre majd mi is szurkolunk nektek, és a kivetítőn nézzük az erdei tisztásról szóló összefoglalót.

*Teca óvó néni
(Katica csoport)*

Kirándulni voltunk

Végre ragyogóan sütött a nap, mikor felvettük a hátizsákokat és elindultunk a HéV felé.

Uticélunk a szentendrei Városi Közlekedési Múzeum volt. Két aranyos szülő is vállalkozott a kísérésre, akiknek ezúton köszönjük a segítséget.

Mikor begördült a HéV az állomásra izgatottan szálltunk fel az utastérbe, a gyerekek izgatottan sorolták, ki, mikor és hová uta-

zott már HéV-vel. Hatalmas élmény volt ez a néhány megálló a gyerekeknek, hiszen a mai felgyorsult életünk nagyon az autózáshoz kötődik.

A Múzeum bejáratánál kedves, aranyos néni fogadott bennünket. Ismerve a 4-5 éves gyermekek mozgásigényét úgy döntöttünk, hogy először a kiállított villamosokat, vonatokat, buszokat próbáljuk ki. A vezetőfülkében meg lehetett fogni, húzni, nyomni mindent. Hamarosan csörömpölés, dudálás, kattogás, gyermekszivaj töltötte be a nagy hangárt. Mikor már jól elfáradtak, beültünk egy szabadtéri kocsiba és előszedtük a hátizsákokat és az útravalót. Jószívűen kínálgatták egymást a gyerekek, senki nem maradt éhes.

Kifelé haladva még megnéztünk néhány kiállított képet és a közlekedéssel kapcsolatos használati tárgyat.

Kicsit fáradtan, de nagyon jó hangulatban utaztunk hazafelé. Anissza apukája még a HéV-en is fáradhatatlanul mesélt a gyerekeknek, akik csillogó szemmel hallgatták őt.

Dominik anyukája pedig fotósként megörökítette a kedves pillanatokat. Aki kíváncsi a képeket megnézheti az öltözőnkben.

*Nelli óvó néni
(Cica csoport)*

Az elmaradt – és mégsem – kirándulás

Hálátlan feladatomból volt szerda reggel. Az óvodába érkező „kisziráfoknak” meg kellett mondanom, hogy sajnos nem megyünk kirándulni. Előző este felhőszakadás volt és minden csupa víz, sár lett.

Néhányan pityeregtek, hogy akkor most anya hazaviszi a hátizsákokat a benne lévő finomságokkal?!

És hogyan fogjuk meghallgatni a madárkákat, meg hogyan fogunk csigákat, bogarakat figyelni?

Igyekeztem megnyugtatni őket, hogy talán mégsem marad el a várva várt hátizsákos kirándulás.

Reggeli után gyorsan elraktuk a játékokat, mindenki felvette a hátizsákját, párba álltunk és elindultunk...

Az óvoda átváltozott erdővé!

Felmentünk a „hegyre” (az emeletre). Bekukkantottunk minden zugba. Először az „erdei manókat” néztük meg (Manó csoport).

Utána megfigyeltünk sok-sok sünit (Süni csoport), meglestük a katicák „röptét” (Katica csoport), aztán leereszkedtünk a „völgybe” (földszint) és elmentünk a „Tányér erdőbe, a Lábos erdőbe, a Mosogató erdőbe” (konyha, és itt már hangosan nevetett minden gyerek). Megfigyeltünk sok madárkát, egeret, mókust, sőt tigris és elefántot is (csoportszobai dekorációk)!

A nagy kirándulásban elfáradtunk, megéhezünk. Elmentünk hát egy ismerős tisztásra (Zsiráf csoport nagyszőnyege), letelepedtünk, kibontottuk a hátizsákokunkat és mindenki jóízűen falatozott az útravalóból. Kedvesen kínálgatták egymást és közben vidáman elevenítették fel a nem mindennapi túrát.

Nagyon jó volt, hogy sikerült mégis örömtelivé varázsolni ezt a délelőtti, reméljük az időjárás kegyes lesz hozzánk és hamarosan igaziból is elmehetünk a Hátizsákos Kirándulásra!

*Eva óvó néni
(Zsiráf csoport)*